

1. ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΧΡΟΝΟ

Ω δώσε, Κύριε, να φτάσω στα ογδόντα
με το κορμί και το μυαλό μου ακέραιο,
κι εγώ ναό θα Σου πυργώσω στέριο
που θα δοξάζει και θα υμνεί πάντα τα όντα.

Αν όχι, ευδόκησε να φτάσω στα εξήντα,
κι ορκίζομαι πως θα 'χω ως τότε χτίσει
κάστρο τρανό μες στην τρανή Σου φύση
και με το αίμα μου βαμμένο αντί για τίντα.

Κι αν όχι, κάνε με να φτάσω στα σαράντα,
κι ας αρκестείς σε τούτον τον πυργίσκο
που έχω μέχρι τώρα κατορθώσει.

Στον μισοτελειωμένο αυτόν ναΐσκο
εκείνος που γνωρίζει θ' αναγνώσει
την πυρωμένη τη σφραγίδα Σου – για πάντα.

2. VERSUS

Ελάτε, Στίχοι μου, να κάνουμε εχθρούς.
Δεν έχουμε ακόμη αυτούς που πρέπει·
μονάχα κάτι μισερούς και χλιαρούς·
έναν εσμό που σήπεται και έρπει.
Ελάτε, Στίχοι μου. Και να 'στε μισητοί.
Στις αρετές του κόσμου σας ριχτείτε
σαν και το μαύρο –κι όλο λύσσα– το σκυλί
κι ώσμε τα δόντια, Στίχοι μου, οπλιστείτε.

Κι ανίσως νιώσετε τον στείρο γλυκασμό
και τη μαυλίστρα ανίσως νιώσετε ειρήνη,
σκοτώστε τον, ποδοπατήστε την, κι εγώ
την αληθή θα σας διδάσκω απειροσύνη –
του Μίσους, Στίχοι μου, του Μίσους που ρυθμό
πολεμικότατο σε νου και πράξεις δίνει,
Στίχοι από μέταλλο –κυκλώπειο και σκληρό–
κι απ' την τραχιά που με συνέχει μνημοσύνη.

Το ίδιο τ' όνομά σας το δηλοί,
το σταθερό εκείνο *εναντίον*·
ουσία σας και πράξη και οφειλή
το versus και το adversus των ανδρείων.

Ελάτε, οι Στίχοι μου, τη μια με καλπασμούς,
την άλλη σαν τους κλέφτες, σαν φονιάδες,
σαν πυρκαγιά που απλώνει στους αγρούς
και σαν τους λύκους πάνω στις αρνάδες.
Ελάτε, Στίχοι μου, να κάνουμε εχθρούς,
ελάτε πάλι με όλους τους ανέμους
και πάλι ελάτε με όλους τους σεισμούς,
ελάτε για να κάνουμε πολέμους.

3. Η ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΥ

Για τους Νεκρούς να πω σε Γλώσσα που πεθαίνει,
σε Γλώσσα Νέα, Γλώσσα Αρχαία, Ελληνική
χωρίς να τρέμω ενόσω χάνω κάθε Γη·
ενόσω ο Πόλεμος προβάλλει και προβαίνει,
πώς αντηχούν μες στο κορμί μου οι πεθαμένοι
—πρόγονοι, σύγχρονοι κι απόγονοι— με αλήκη
και πώς μου κάνουν τη φωνή μεταλλική
να πω αυτό που η ψυχή μου τρομαγμένη
κι από οράματα φρικτά καθημαγμένη
παλεύει να ξεχάσει ή ν' αρνηθεί.

Κασσάνδρα Μούσα προφητεύει τη θανά
μιας Γλώσσας και μιας Χώρας δακρυσμένη·
της Ιστορίας τους Ανέμους ανασαίνει
και —φθέγμα ύπατο— σκληρά χρησιμοδοτεί.

«Προοπτική, λέει, διανοίγεται διπλή·
η Χώρα μου από Εμφύλιο σπαραγμένη
είναι η πρώτη και φρικτότατη Ειμαρμένη·
μα η φρικτότερη απ' τις δυο προοπτική
κι απ' τη φρικτότατη φρικτότερη αυτή —
να είναι η πρώτη προοπτική ακυρωμένη».

Μίλα, Φωνή. Τι εννοείς; Όμως σωπαίνει.
Κι έχει την όψη της χλομή και παγερή.
Η Μούσα του Επικείμενου. Η Μούσα Οργή.

Αυτό που γράφω πριν πεθάνω με πεθαίνει.

4. MICROTRACTATUS

I

Ο Λόγος που απ' τη Σάρκα σου δονείται
την Ομορφιά να εξεικονίσει αποτυγχάνει.
Απόψε κάτι άστραψε κι εφάνη

εκείνο που ποτέ δεν εξηγείται
μα ερμητικό τον εαυτό του αρνείται
βορά της όποιας γνώσης μας να κάνει.

Ο Λόγος που τη Σάρκα σου αφηγείται
κι ενίοτε το Σώμα παριστάνει
γνωρίζει πως στο ελάχιστο αρκείται

αφού ως Σώμα πρέπει πρώτα να πεθάνει.

II

Όσοι εξ υμών τον Λόγο διακονείτε
στου δόλου του πιασμένοι το δοκάνι
και για να παραστήσετε σχεδόν δεν ζείτε

πλεγμένοι στης εκφράσεως την πλεικτάνη
ενώπιον των σωμάτων διαπορείτε.
Κι αν διά του Λόγου εσείς φιλοδοξείτε

να λυτρωθείτε απ' των σωμάτων το χαρμάνι
και ως Λόγοι κραταιοί ν' αναστηθείτε,
τους Λόγους των νεκρών ας θυμηθείτε.

Εδώ – κι ο νικητής τα πάντα χάνει.
Ό,τι προσθέτει ως Λόγο τού αφαιρείται.
Το νήμα απ' την αρχή ο καθένας πιάνει.

Η Ομορφιά ποτέ δεν εξαντλείται
κι ό,τι εγράφη ή θα γραφτεί – δεν φτάνει.
Με κάθε ποίημα ήττα ομολογείται

μέχρι ο Κόσμος ή ο Λόγος να πεθάνει.